

derne ved at gøre Landets Højesteret til et frit stillet Tribunal, giver Arbejdskøberne en i alle andre Kulturlande ukendt, privilegeret og overmægtig Stilling mod Arbejderbefolkningen.

Vi fremsætter denne Opfordring med den Ret og den Kraft, som de Ulykker, den paatænkte Lovgivning kan afstedkomme mod vore Eksistensbetingelser, vore fattige Hjem, vore Hustruer og Børn, giver os Beføjelse til.

Vi minder om, at vi er Sønner og Sønnesønner af den Slægt, hvis Mænd i sin Tid under den politiske Kamp mellem Underklassen og Godsejervældet her i Danmark for bare et halvt Hundrede Aar siden tog til Genmæle mod Uretten i saa kraftige Vendinger som:

„at Arrestation af Landboernes Repræsentanter rimeligvis vilde føre til, at den røde Hane kom til at gale, og det inden næste Aften, over samtlige Landets Herregaarde“,

(„Ringsted Folketidende“, Oktober 1885)

„at „Venstre“ havde anskaffet Riflerne for at kunne stille sig Side om Side med Arbejderne i By og paa Land til Værn for Borgernes Rettigheder, som et enkelt Parti havde traadt under Fod“,

(Folketingsmand Nielsen-Grøn, Oktober 1885, i Rigsdagen)

„at Svovlstikkerne kan være farligere end Riflerne“,

(samme Folketingsmand)

at „netop nu plantes Kampen fra Rigsdagen ud i Hjemmene, og der trænger vi særligt til tre Ting: Had, Foragt og Lidenskab . . .“,

(Folketingsmændene Jens Busk og Henning Jensen, Sommeren 1885)

„Jeg tror, at Fremtidens Opgave vil blive mere og mere at gennemføre Solidaritetsfølelse mellem Befolkningens forskellige Lag, saa at vi kommer bort fra den gamle Atomisme eller Individualisme, fordi den ikke længere fyldestør det Civilisationsstandpunkt, hvortil vi har naaet“.

(Udtalelse af Venstres store Høvding, Hørup, i Folketinget 1890—91)

Vi peger paa det uforsvarlige i at gennemtrumfe en Lovgivning som den her omhandlede paa Basis af et saa ringe Flertal som 3 Stemmer i det folkevalgte Ting, og vi fremholder, at Uforsvarligheden, politisk set, er saa meget større, som disse 3 Stemmer kun eksisterer i Kraft af en særlig Valglovsmekanisme, og at en Sammenholdelse af Partiernes Vælgerantal ved Valget den 2. December 1926 og Afstemningen i Folketinget den 25. f. M. udviser, at de Rigsdagsmænd, der stemte mod Loven, har 666 735 Vælgere bag sig, medens de, der stemte for Loven, kun har 641 781 Vælgere bag sig.

Der er saaledes kun et ringe parlamentarisk Rigsdagsflertal for at gaa frem mod Arbejderklassen paa den tilstræbte Maade og faktisk et Befolkningsflertal mod at styrte vort Fædreland ind i alt det, der let kan blive Konsekvensen af Lovens Gennemførelse.

Paa Kongressens Vegne:

Th. Gath.

N. C. Christensen-Voldby.

Otto Jespersen.

Frants Petersen.

Axel Olsen.

Valdemar Petersen.

Jens Larsen.

Rob. Nielsen.

Lyngsie.